

brengen.’

Honger naar voedsel was erg, honger naar nieuws was niet veel beter.

Berichten uit de buitenwereld werden altijd met gejuich ontvangen. Een brief, ook al was die niet voor jou persoonlijk, werkte als een zomerregentje. Zij kon zelfs de woestijn tot leven brengen! De mannen deden meestal alsof het ontvangen van een brief niets bijzonders was. Ze gunden het de bewakers niet dat ze zagen hoe uitzinnig blij je kon zijn met een brief, zelfs als er zinnen waren weg geschrapt of uitgewist.

Nelson probeerde na het ontvangen van een brief zo veel zelfbeheersing aan de dag te leggen dat hij er sjokkend mee naar zijn cel liep, alsof hij eerst nog een heleboel andere dingen moest doen en pas als hij alleen was, de envelop open te scheuren. Vervolgens verslond hij de inhoud als een roofdier.

Op een dag zag hij een krant liggen op de stoel van een bewaker. De bewaker was de laatste tijd aardig geweest. Hij had grapjes met de gevangenen gemaakt en ze af en toe wat tabak toegestopt. Nelson ging er van uit dat hij de krant expres ‘vergeten’ was. Hij liep er langs, pakte de krant en verstopte hem onder zijn hemd.

Kranten waren streng verboden. Het was de bedoeling dat de bewoners van Robbeneiland zo min mogelijk van de buitenwereld te weten zouden komen. Dat zou hun strijd lust uitdoven, hoopte de regering. Normaal gesproken zou iemand die een krant vond, hem zorgvuldig verstoppen en ’s nachts proberen te lezen. Maar Nelson was zo verlangend naar nieuws dat hij hem in zijn cel onmiddellijk tevoorschijn haalde. Hoe lang hij al aan het lezen was wist hij niet, maar opeens stond de officier voor de tralies en zei:

‘Je bent er gloeiend bij, Mandela.’

Nelson werd naar de isoleercel gebracht, aan de andere kant van het gebouw. Hij moest zijn honger naar nieuws bekopen met honger naar eten: drie dagen zat hij in de isoleercel, zonder beweging en zonder maaltijd.

De verschijning van een vrouw was een zeldzaamheid. Naar de komst van mevrouw Suzman werd dan ook al wekenlang uitgekeken. Mevrouw Suzman was lid van het parlement en voerde oppositie tegen de regering van president Verwoerd. Zij was geïnteresseerd in het lot van de politieke tegenstanders van de president en wilde graag met hen spreken in de gevangenis.

Op de dag dat zij op Robbeneiland verwacht werd, zei een bewaker tegen Nelson: 'Je moet vandaag al je spullen verhuizen naar cel nummer 18, aan het einde van de gang.'

'Waarom?'

'Omdat ik het zeg.'

Bevelen werden meestal zonder uitleg gegeven. Dat 'al je spullen' viel trouwens wel mee: één keer heen en weer lopen, van het begin van de gang naar de andere kant, en de boel was verhuisd. Nelson hoopte dat de verhuizing naar cel 18 maar tijdelijk was, anders zou hij zijn 'kalender' op de deur kwijt zijn en helemaal opnieuw moeten beginnen.

'Waarom moet je verhuizen?' vroeg Walter, die hem bezig zag.

'Dat weet de bewaker zelf waarschijnlijk ook niet, in ieder geval heeft hij het mij niet verteld.'

'Ik denk wel dat ik het weet.'

'Waarom dan?'

'Het heeft natuurlijk met de komst van mevrouw Suzman te maken.'